

Gemeente, *‘Pie Jesu, - Domine, - dona eis requiem...’* “Heer Jezus, genadevol, barmhartig, ... schenk hen rust en vrede...”...

Gabriel Fauré verklankt de oude woorden van de mis die altijd bij het levenseinde werd gezongen, - het Requiem - op een wijze die onder de huid gaat, tot op de dag van vandaag.

Ja, DAT is het, wat wij ONS wensen, - voor ons zelf. En het is wat wij een ieder mens wensen, die ons aan het hart ligt: Rust, vrede, geborgenheid, geluk... zegen... in DIT leven, EN liefst zo tastbaar mogelijk!

En met de klanken van het Requiem wordt DIE wens nog eens een grens over gedragen, ... Een grens over, waar wij niet kunnen volgen, niet zomaar, niet uit eigen wil en doen...

Mensen die ons lief zijn, - DIE wensen wij toe, dat dat, wat hen in dit leven goed doet, - dat dat ook in de dood niet zomaar afbreekt en verdwijnt.

lux perpetua – moge licht op hen schijnen, altijd... *ne cadant in obscura* – dat zij niet vallen in het donker... *de morte transire ad vitam* – dat zij uit de dood oversteken naar het leven... *quam olim Abrahae promisisti* – zo als het Abraham ooit was beloofd... *Dona eis requiem* – Geef hen rust en vrede.....

Gemeente, wanneer wij op Eeuwigheidszondag degene gedenken die ons ontvallen zijn – in het afgelopen jaar of eerder al wellicht... ontruikt aan onze innige wens hen nog eens aan te raken, hen te horen spreken, lachen, ... Wanneer wij op Eeuwigheidszondag onze liefsten gedenken, ... in pijn en in gemis... dan is dat in het licht van wat het Bijbels verhaal weet te vertellen van leven en licht en van dood en eeuwigheid. Een heel specifiek perspectief op het leven – én op de dood! Een perspectief waarbij de grens tussen die beiden één is, die dwars door het leven van mensen heen kan lopen: Eeuwigheidsleven, lichtleven, leven in de nabijheid van de bron van alle leven, DAT, zo is de belofte van het Bijbels verhaal, DAT is niet iets waarop we moeten blijven wachten... OPDAT en OF het ooit eens geschiedt... Nee. Eeuwigheidsleven, leven dat gekend is bij God, GETEKEND in de palm van Gods hand, dat is iets dat in het hier en nu gestalte kan krijgen, zo is ons beloofd.

Het is iets dat wij elkaar kunnen schenken, met elkaar kunnen delen, van Godswege, als kinderen van de Allerhoogste. Het is een kwaliteit van leven, waarin iets van de naam van God ervaarbaar wordt. Een levensperspectief dat dwars staat op alle levensstress die wij elkaar aandoen. Dwars ook op alle krampachtige pogingen om de houdbaarheidsdatum van ons lichaam te verlengen. En dwars op alle hulpeloze pogingen, om leven vooral te vullen met hebben, bezitten, verwerven...

Op Eeuwigheidszondag vieren en gedenken wij. dat leven onder ons iets anders is dan overleven. En dat dood iets anders is dan het ophouden van onze fysieke lichaamsfuncties... We vieren en roepen elkaar toe, en bemoedigen elkaar in het geloof, dat leven en dood categorieën zijn, waarin wij de nabijheid of gebrokenheid beschrijven, die een leven in God kan hebben, over alle tijden heen, en tot over de grens van de tastbaarheid van het bestaan.

En wellicht is dat, dat andere levens- en doodsperspectief... Wellicht is dat ja de reden, waarom ons vandaag die tekst uit het Matteüsevangelie ter overweging wordt voorgelegd. De zaligsprekingen of “gelukkigspreekingen” in de huidige vertaling... Want wat daar wordt verwoordt: *“Gelukkig wie nederig zijn van hart, wie treurend, zachtmoedig, barmhartig zijn, wie zuiver is van hart en als vredestichter wordt vervolgd of uitgescholden...”*

Wat daar wordt verwoordt, is niets anders dan een lange catalogus van levenskwaliteiten die Gods naam vertolken! Gelukkig wie zo kwetsbaar is, dat hij of zij zich nog wondt aan het leven zo als het onder ons geschiedt! Gelukkig, Gezegend, wie nog merkt dat hij of zij leeft, en wie daarom lijdt aan alles en allen die het leven van mensen verminken, verdraaien, besmeuren, perverteren, ... die mensen de kans ontnemen tot mensen te worden. Gelukkig, Gezegend, ... wie het leven vasthoudt, en wie zich niet gewonnen geeft aan de alomtegenwoordige dood, die zo vaak pronkend en pralend door de straten en mediakanalen van onze samenlevingen paradeert...

Op Eeuwigheidszondag houden wij elkaar dat andere perspectief op leven voor: “Leven in het licht van Gods aanwezigheid bij allen die zijn naam hoog houden en uitspellen...” En - in het licht van die Eeuwigheid... - in het licht van die “Tijd die rust in de handen van God”... - in het licht van die tedere, genadevolle aanwezigheid... VERWEIGEREN wij elk geloof in de dood!

Eeuwigheidszondag is dan ook een moment waarin wij ons perspectief op het leven her-ijken in het geloof, dat zich niet neerlegt bij een eendimensioneel verstaan van menselijkheid.

In die zin is deze zondag een buitengewoon opstandige zondag, een echt opstandingszondag! Één die zich niet krampachtig klampt aan vergankelijkheden, maar die dapper en troostrijk en genadevol verwijst op leven aan gene zijde van ons bestaan: *“... in de hemel, en alzo ook op aarde...”*

Dat geloof, - dat zich verzet tegen alle doodstructuren..., dat heeft Christenen door de tijden heen er toe aangezet in beelden en muziek en zwijgen en bidden en vieren te getuigen van het leven dat de dood overwint. Bij Daniel is dat het beeld van de ontslapenen die uit de aarde zullen ontwaken - na de tijd van verdrukking, - na de zeer reële doodservaring in het bestaan die wij elkaar vaak aandoen.

In het verhaal van Jezus, die stierf aan dit doodse bestaan, - zijn het de beelden die spreken van levensadem, - van het breken en delen van brood en leven over de grens heen van dit bestaan, die deze andere kijk op leven vertolken en bezingen.

En bij ons? Hoe leven wij, hoe vieren en verbeelden wij ons verzet tegen de doodse dood, en ons geloof in het leven en Gods liefde die de dood overwint?

Ik denk en hoop en geloof, dat een ieder van ons daar kleine en grote beelden bij heeft: Zo kwetsbaar en intiem wellicht, dat we ze maar met moeite met anderen durven te delen...

En daarom is er deze zondag! Eeuwigheidszondag! Waarop in de namen van onze liefsten die nog eens klinken ook ons verzet tegen de doodse dood MEEKLINKT, en wij zo vrij worden van krampachtige doodsheden, die ons in de greep willen houden.

Vrij ook om de dood in het dagelijks bestaan het hoofd te bieden, waar die zich in ontmenselijkende en onmenselijke structuren en politieke of asociale programma's verwoordt.

Eeuwigheidszondag: Een dag van verzet tegen de doodsheden en een dag om kwetsbaar en levendig en teder en liefdevol het leven te vieren.

Dona nobis requiem Requiem aeternam in Paradisum deduca nos

Geef ons rust en vrede, Heer Eeuwigheidsvrede, Paradijsvrede "in de hemel, en also ook op aarde". AMEN